

Muiden, 2 december 2019

Betreft: Consultatie Wet Minimumbeloning Zelfstandigen (Wmz) en de Wet Zelfstandigenverklaring.

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij reageer ik op de in consultatie voorliggende concept wetsvoorstellen met betrekking tot een minimumbeloning voor zelfstandigen en een zelfstandigenverklaring. Ik werk sinds 2015 als ZZP'er op gebied van beleids- en communicatieadvies en heb grote behoefte aan de mogelijkheid om voor zowel mijzelf als mijn opdrachtgevers rechtszekerheid te verkrijgen over mijn status als ondernemer.

De doelstelling van de twee wetsvoorstellen is in het kort: voorkomen dat zelfstandigen aan de onderkant van de markt kunnen worden uitgebuit en dat met behulp van schijnconstructies de arbeidswetgeving kan worden omzeild. Met deze doelstellingen is uiteraard helemaal niets mis. Wel heb ik ernstige twijfels of de wetsvoorstellen in de huidige vorm hun doel niet ver voorbij schieten. Als deze wetsvoorstellen worden aangenomen is het naar mijn inschatting niet langer aantrekkelijk om als zelfstandige te blijven werken.

Wet Minimumbeloning Zelfstandigen

De gedachte om analoog aan het minimumloon een bepaalde bodem in de markt te leggen tegen onderbetaling is op zichzelf niet vreemd. Wat echter sterk complicerend werkt is dat het bruto uurtarief niet veel zegt over wat de opdrachtnemer netto overhoudt. Daarom wordt nu voorgesteld om een zeer complexe verantwoordingssystematiek in te voeren, op basis waarvan het netto uurtarief kan worden bepaald. Uitvoeringstechnisch stuit dit op veel problemen, waarvan hieronder slechts een aantal genoemd worden:

- De wet vereist van zowel opdrachtnemers als opdrachtgevers uitgebreide administratieve verplichtingen, ook wanneer evident is dat het uurtarief ruimschoots boven de 16 euro netto uitkomt. Deze verplichtingen staan in geen enkele verhouding tot het doel van de wet.
- De wet is zeer specifiek over de wijze waarop de opdrachtnemer zijn contractrelatie met zijn opdrachtgever dient in te richten. Een opdracht op basis van een uitgebreid gespecificeerde offerte, wordt daarbij als dwingende verplichting opgelegd, terwijl nu vaak ook opdrachten worden uitgevoerd zonder voorafgaande offerte (op basis van nacalculatie).
- Ook de factuur moet aan zeer gedetailleerde eisen voldoen en moet uiterlijk de 15^e van de maand verstuurd worden. Het is dus straks niet meer mogelijk om in overleg de factuur later te sturen, zonder een boete te riskeren.
- Niet alle opdrachten hebben een duidelijk begin- en eindmoment. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer gewerkt wordt met een raamovereenkomst, waarbij op uurbasis wordt gefactureerd. Deze raamovereenkomsten kunnen ook voor onbepaalde tijd doorlopen (met opzegtermijn), waardoor er niet altijd sprake is van een eindafrekening.

- Vaak wordt afgesproken om reistijd niet te factureren, terwijl deze tijd wel direct toerekenbaar is aan de opdracht. De wet verplicht opdrachtnemers in feite om deze tijd wel mee te nemen bij de berekening van het netto uurtarief en dus in rekening te brengen.
- Het kan soms zo zijn dat in overleg wordt besloten om bepaald meerwerk niet te factureren of er moet achteraf extra werk geleverd worden omdat de opdracht niet goed is uitgevoerd. Ook in dit geval gaat het om direct toerekenbare tijd en kosten. In de praktijk kan de wet ertoe leiden dat men herstelwerkzaamheden niet meer kosteloos mag uitvoeren. Daarmee komt de wet mogelijk op gespannen voet te staan met het principe dat de opdrachtnemer werkzaamheden voor eigen verantwoordelijkheid en risico moet verrichten.

Het wetsvoorstel leidt in de huidige vorm tot een bureaucratisch monstroom, waar opdrachtgever, noch opdrachtnemer, noch de wetshandhaver bij gebaat zijn. Als beter werkbaar alternatief zou ervoor gekozen kunnen worden om het minimum uurtarief iets op te hogen (bijvoorbeeld naar 20 euro), zodat hierin ook rekening wordt gehouden met een forfaitair bedrag aan directe kosten. In aanvulling hierop zou een verplichting kunnen worden opgenomen dat de opdrachtnemer alle kosten die rechtstreeks in verband staan met de uitvoering van de opdracht (materiaalkosten en andere voorgeschoten kosten) expliciet doorbelast aan de opdrachtgever in de factuur en de arbeidskosten, inclusief uurtarief altijd apart vermeldt op de factuur. Dit maakt de regeling controleerbaar op basis van de normale boekhouding en leidt daarom niet tot onnodig hoge extra vormvereisten en administratieve lasten.

Wet zelfstandigenverklaring

De Wet zelfstandigenverklaring heeft als belangrijkste doel om ZZP'ers (zoals ik), die doelbewust willen kiezen voor een opdrachtgever-opdrachtnemer relatie rechtszekerheid te bieden over hun status als ondernemer. De wet borgt daarmee het recht op vrij ondernemerschap. Na jaren van onduidelijkheid heb ik hier veel behoefte aan, maar helaas is de vorm die nu gekozen wordt veel erger dan de kwaal. Immers voor de Wet zelfstandigenverklaring gaan dezelfde excessieve eisen en administratieve verplichtingen gelden als voor de Wet minimumbeloning zelfstandigen. In combinatie met hoge boetes als niet wordt voldaan aan de vele voorschriften en administratieve verplichtingen, leidt dit juist tot veel meer rechtsonzekerheid voor ondernemers.

Ook in hier ligt de oorzaak vooral in de poging om tot een volledig bewijsbaar netto uurtarief te komen, terwijl in dit geval het risico van onderbetaling helemaal geen rol speelt. En ook in dit geval zou het veel beter zijn om simpelweg een (expliciet op de factuur vermeld) bruto uurtarief in de wet op te nemen en daarnaast geen disproportionele vormvoorschriften en administratieve verplichtingen op te leggen. Veel opdrachtgevers zullen terugschrikken van de extra administratieve verplichtingen, zeker als ze gekoppeld worden aan hoge boetes.

Ik verzoek u dan ook om beide wetten te vereenvoudigen en de administratieve lasten aanzienlijk te verminderen. Het doel van beide wetten kan ook bereikt worden met een minder vergaand ingrijpen in de contractvrijheid van ondernemers.

Met vriendelijke groet,

Marco Kreuger